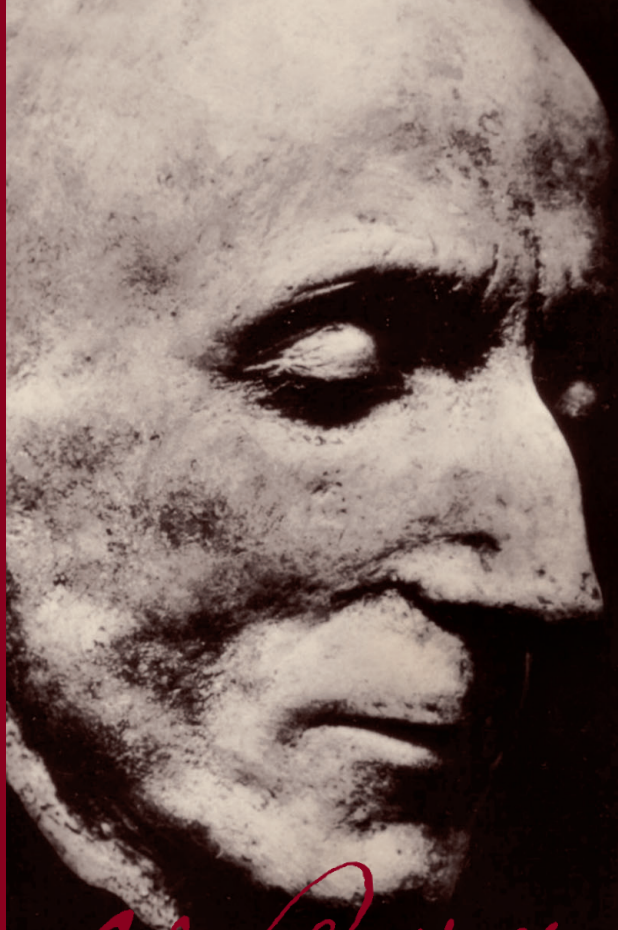

SV. VINCENC PALLOTTI • 50. VÝROČÍ SVATOŘEČENÍ

V. Pallotti

MISTR
SPIRITUALITY

V. Pallotti

MISTR SPIRITUALITY

Dr. Roman Forycki SAC

Slavkovice L.P. 2012

Úvodem	4
1. Univerzální mistr duchovního života	5
2. Mistr v postoji duchovního dětství vůči Bohu	12
3. Mistr křesťanských ctností	15
4. Mistr svatosti	19
5. Mistr boje s hříchem	25
6. Mistr správného vztahu člověka k Bohu	27
7. Mistr modlitby	30
8. Mistr exercicií	32
9. Mistr soustředění a mlčení	35
10. Mistr využití času	39
11. Mistr v používání svatého Písma	43
12. Mistr úcty k Panně Marii	47
Bl. Jan XXIII. o svatém Vincenci Pallottim	52
Unie, pallotini – reklama a kontakt	62

Slova, která v této knížce najdete, zazněla v roce 1995 na semináři otců pallotinů k příležitosti 200. výročí narození sv. Vincence Pallottiho. Je to svědectví upřímného hledání sv. Vincence Pallottiho v našem světě s přesvědčením, že Pallotti může být pro současného člověka mistrem na jeho cestách.

Přednáška byla kromě běžných posluchačů určena i pro samotné pallotiny, proto můžete v dalším textu najít úryvky, které jsou více zaměřené na pallotinské prostředí. Ale i tak mohou být určité podnětné i pro ostatní.

Autorem textu je páter Roman Forycki SAC, rektor semináře pallotinů v Ołtarzewie u Varšavy a také rektor diecézního semináře v Elku, který zahynul v roce 2011 při nešťastné autonehodě.

Tuto knížku vydáváme k příležitosti 50. výročí svatořečení sv. Vincence Pallottiho (Svatým otcem Janem XXIII. dne 20. ledna 1963) na poděkování milosrdnému Bohu. Všem, kteří se skrze tuto knížku seznámí se svatým Vincencem Pallottim, vyprošujeme jeho přímluvu u Boha.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

Je svatý Vincenc Pallotti mistrem našeho duchovního života?

Tato otázka samozřejmě předpokládá, že zakladatel nějaké instituce nebo institutu, dokonce řádu, nemusí být jeho duchovním mistrem. Zakladatel by sice měl být mistrem duchovního života těch, kteří pracují na jeho díle, ale ve skutečnosti tomu tak z různých důvodů vždy není. Jak je to s námi?

Je pravda, že rádi zdůrazňujeme, že Pallotti je mistrem naší apoštolské činnosti. Jsme hrdí na to, kolik toho vnesl do života církve. Je naší chloubou jako náš předchůdce, zvláště v oblasti apoštolátu laiků, v teorii i v praxi. Ani nás nenapadne, že by Pallotti mohl být naším předchůdcem ještě v jiné oblasti (a to stejně významným jako v oblasti apoštolátu), že by mohl být výchozím bodem a mistrem duchovního života.

Naštěstí v nás toto vědomí pomalu zraje. Svůj ohlas našlo již i v právních formulacích. Například Právo Společnosti katolického apoštolátu (č. 17) považuje zřetelně Pallottiho nejen za mistra apoštolátu, ale také duchovního života.

Zrání tohoto vědomí je správné. Přece kdo si uvědomuje, co je to apoštolát, ten dříve nebo později

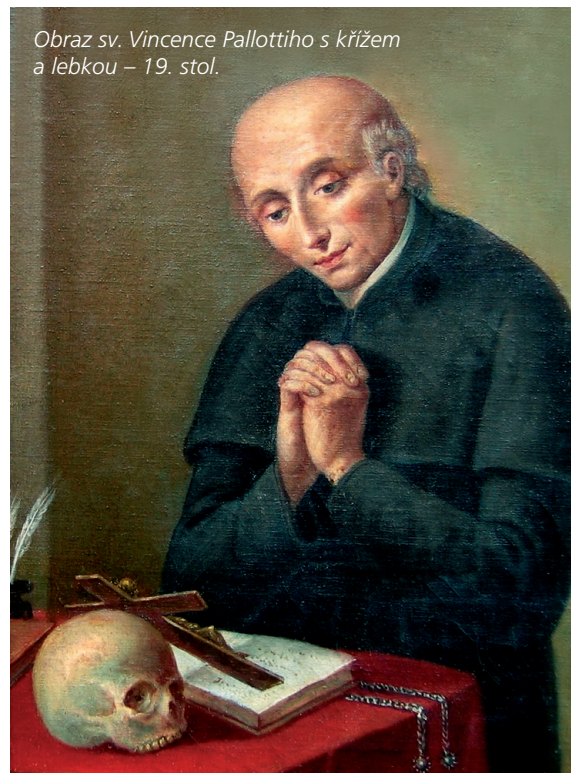
pochopí, že nelze mluvit a apoštolátu bez úzkého spojení s duchovním životem. Duchovní život není jen podmínkou apoštolátu, není to jenom něco, co se připojuje k apoštolátu jakoby „z boku“, je to podstata apoštolátu – a to tak dalece, že duchovní život se může obejít bez apoštolátu, ale apoštolát bez duchovního života neexistuje.

A právě proto neodhalíme tajemství úspěchu apoštolátu sv. Vincence Pallottiho, dokud neodhalíme tajemství úspěchu jeho duchovního života. Pro Pallottiho je totiž jasné, že být apoštolem, to znamená vést hluboký vnitřní život, a být velikým apoštolem, to znamená vznést se na vrcholy duchovního života, jednoduše – být mystikem. Proto také jedna z knih o Pallottim nese velice dobrý, výstižný titul: „Apoštol a mystik“.

Realita apoštolátu podle Pallottiho žije a odehrává se už na úrovni duchovního života. Z tohoto hlediska je důležitější apoštolát modlitby než apoštolát činu a apoštolát slova. Vnější činnost má totiž natolik apoštolskou hodnotu, nakolik je odrazem vnitřní aktivity nebo povzbuzením k ní. Pokud však tímto není a pokud navíc ještě vede k oslabení vnitřní aktivity, měla by být pozastavena.

Proto sv. Vincence Pallottiho, který fascinuje svou nepochopitelně velikou vnitřní aktivitou, nemůžeme s celým jeho tajemstvím opravdu poznat, dokud ne-

Obraz sv. Vincence Pallottiho s křížem a lebkou – 19. stol.

odhalíme jeho velikou vnitřní aktivitu. Apoštolát v duchu sv. Vincence je následováním Ježíše apoštola a hlavně následováním motivace, se kterou Ježíš přistoupil k dílu spásy světa, když plán spásy, který měl Otec v nebi, přijal za svůj a učinil svým, když lásku Otce k člověku učinil svou láskou.

Pokud tedy chceme následovat Pallottiho v jeho apoštolátu a v jeho duchovním životě, pokud se chceme dostat tam, kde byl on, mít tolik nápadů, kolik měl on pro stále nová a odvážná apoštolská předsevzetí, máme se především podílet na jeho zkušenosti Boha a člověka.

Pro Pallottiho bylo absolutní prioritou duchovního života „pečovat o ducha v nejdokonalejší možné míře“. Možná, že se to bude zdát divné, ale toto zdůrazňování významu ducha je specifickou vlastností Společnosti katolického apoštolátu.

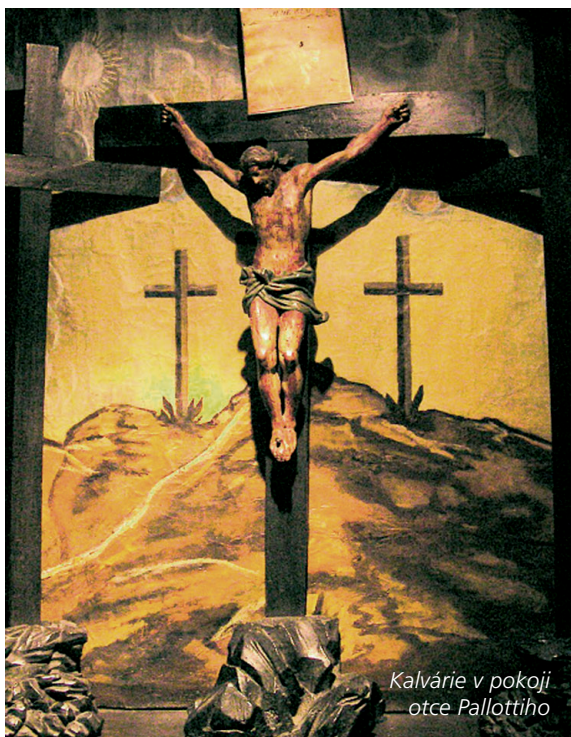
To učí Pallotti především ty, kteří se považují za dědice jeho ducha. Učí je coby svědek a mistr, coby spisovatel a kazatel, coby zpovědník a společenský aktivista. Proto je také nemožné „vzít“ jeho apoštolát a nechtít jeho duchovní život s vysvětlením, že jeho apoštolát je prý moderní, koncilní, avantgardní, ale jeho duchovní život není pro dnešní dobu, spíše pro devatenácté století, že je – jemně řečeno – trochu zaostalý. Jako kdyby nebyl schopen dosáhnout rozjetý vlak apoštolátu.

Takové názory se objevovaly a občas ještě objevují, tak zvané „teorie o zbožnosti a askezi Pallottiho“, které prý dnes absolutně nelze následovat. Naštěstí čím více je Pallotti poznáván, tím méně zastánců tyto teorie nacházejí a Pallotti se nám ukazuje jako mistr duchovního života v celé své krásě.

Jaké je mistrovství duchovního života Pallottiho?

Pallotti je univerzálním mistrem duchovního života. Hned „střílím“ silnou municí. Takové tvrzení mi dovoluje snaha co možná nejplněji vyjádřit, s jakým duchovním mistrem máme co do činění. Obvykle totiž v rozhovorech o různých mistrech umíme specifikovat rozsah oblasti, ve které jsou mistři. Týká se to také mistrů duchovního života. Pallottiho je ale z tohoto hlediska velice obtížné zařadit. Není možné ho klasifikovat jenom jako mistra modlitby, jako mistra milosrdenství, mistra veliké touhy a činu; Pallotti spojuje v jedno všechny tyto dimenze duchovního života. Stejně jako neexistovala taková pastorační oblast, ve které by nebyl přítomen, tak se zdá, že nebyla žádná oblast duchovního života, ve které by nevynikal a nedoprovázel ostatní. Účastí v různých společenstvích a třetích řádech nejen teoreticky, ale i prakticky poznal různé spirituality vytvářející duchovní bohatství církve a zdokonalil se v nich.

Universalismus Pallottiho se projevil především ve snaze radikálního následování ducha Ježíše Krista. Kristus je pro Pallottiho universalismus, šířka a délka, hloubka a výška, je to vzor duchovního života ve všech směrech.

*Kalvárie v pokoji
otce Pallottiho*

Pro Pallottiho neexistuje větší a důležitější životní ideál než Ježíš. Od svého mládí sní o tom, že promění svůj život v život Ježíše. Jeho život staví jako základní pravidlo života členů Unie katolického apoštolátu. Duch Ježíše Krista se stává společným základem pro všechny jednotlivé spirituality, se kterými se Pallotti setkal a které pro něj byly důkazem

velikého bohatství spirituality, jejímž zdrojem je Ježíš, Spasitel světa, apoštol Otce, Bůh – člověk.

Následování ducha Ježíše Krista vidí Pallotti v tom, následovat ducha Jeho myšlení a chtění, cí-tění a prožívání. Proto můžeme najít u Pallottiho slova, která on sám vkládá do úst Pána Ježíše: „Pokud chceš plodně poučovat duše, které tak ve-lice miluji, musíš být ovládnut a povznesen mým du-chem.“ (OCCC 7, 278, Reg 679).

Toto následování udává Pallotti jako podmínku vstupu do kongregace a jako podmínku následování Ježíše v dílech apoštolátu (Reg 82). Jenom v případě, že tato podmínka bude splněna, se stane, že jistého dne obdržíme milost proměny v Krista a budeme moci volat se svatým apoštolem Pavlem: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Ga 2,20) Je to ujištění mistra, který ví, kam vede. Takto může mluvit jenom ten, kdo sám touto cestou prošel!

Svatý Vincenc Pallotti, mistr duchovního života, nechce ale rezervovat toto mistrovství jenom pro sebe. On nechce být mistrem osamělým. Touží po tom, aby se takovými mistry stali také ti, kteří jdou v jeho stopách. Pokud chceme následovat Pallottiho, pak bychom to měli dělat především v tom, co je pro něj nejpodstatnější. Toto mistrovství by mělo odlišovat dědice idejí a ducha Pallottiho. „Pamatujme,“ – říká Pallotti – „máme být mistry v následování Ježíše!“

Zvykli jsme si na to, že patronkou cesty duchovního dětství je sv. Terezie z Lisieux; že to ona našla tuto cestu a předala ji do vlastnictví celé církve. Aniž bychom popírali význam, jaký měla „malá“ svatá v šíření cesty duchovního dětství, je třeba ve jménu pravdy říct, že její základní tvrzení nejen vyhlásil, ale také – půl století před ní – uvedl do života svého a svých duchovních následovníků svatý Vincenc Pallotti. A dělal to ne jako učedník, ale jako skutečný mistr.

Duchovní dětství vůči Bohu je podle Pallottiho prvním a základním prvkem následování Ježíše Krista. Ježíš Kristus je především Syn nebeského Otce a jeho duch je především duch dětství vůči Oci. Uskutečňování postoje duchovního dětství je tedy přímým důsledkem následování ducha Ježíše Krista. Je to zároveň důsledek té jednoduché pravdy, že jsme živým obrazem Božího Syna (srov. Bůh, nekonečná láska).

Charakteristická jsou v tomto kontextu vyjádření Pallottiho: „Měli bychom,“ – říká Pallotti – „následovat našeho Pána Ježíše Krista především v jeho

dětství.“ (Reg. Společnosti, II, č. 1, b. 3). „Musíme v sobě vytvářet opravdové duchovní dětství.“ (č. 8,10). „Duchovní dětství je vlastnost odlišující opravdového následovníka Ježíše Krista.“ Všichni by měli od vstupu do Společnosti po celý život toto duchovní dětství dokonale uskutečňovat (Reg. Společnosti 29,35; OCCC 2,19-21, 7,24-28).

Pro svatého Vincence Pallottiho je Ježíš Kristus – apoštol Otce, především Synem Otce. Proto podmínkou následování Ježíše v apoštolátu je následování Ježíše v jeho dětství. „Abychom účinně zapálili všechny katolíky k apoštolským dílům, kterým se věnuje Společnost katolického apoštolátu v Unii katolického apoštolátu, měli bychom následovat našeho Pána Ježíše Krista především v jeho dětství,“ zdůrazňuje Pallotti.

Nalezení a odhalení dětství Ježíše Krista je podle Pallottiho podmínkou najít Ježíše. Aby to vysvětlil, Pallotti se odvolává na evangelium: „Kristus,“ – říká Pallotti – „se narodil jako dítě a dovolil pastýřům, aby ho našli jako dítě.“ (Reg. Společnosti č. 8,10). Proto také nenajde Krista ten, kdo jej nenajde jako dítě – kdo nevytvoří v sobě duchovní dětství.

Práci na duchovním dětství považuje Pallotti za první a nejdůležitější krok přípravy k apoštolské práci. Kdo nepracuje na svém dětství, ten se nehodí k apoštolátu. Postoj dítěte uschopňuje člověka

přece k tomu, aby mohl být poslán. Bůh neposílá cizí, ale jenom své dcery a syny. Pokud nenásledujeme Ježíše v jeho dětství, zůstáváme vůči němu cizí.

S vytvářením postoje dítěte je spojena práce se získáváním všech ctností tohoto dětství. „Ze vší síly a neustále,“ – čteme v reguli Společnosti – „bychom měli plnit až do smrti všechny ctnosti vlastní pro postoj duchovního dětství.“ (Reg. Společnosti 8). Jsou to například: upřímnost, nevinnost, jednoduchost, pokora, důvěra, poslušnost a radost.

V uskutečňování těchto ctností velice pomáhá duchovní vedení. Pallotti tomu přikládá velikou váhu. „Měli bychom,“ – říká – „vždy žít tak jako děti v rukou duchovních otců.“ (Reg. Společnosti 8). Zároveň je tady nezbytné důsledné zachovávání předpisů a práva Společnosti (Reg. Společnosti 10), a zvláště poslušnost vůči představeným a pobožnost k Panně Marii.

Pro sv. Vincence Pallottiho má duchovní dětství tak veliký význam, že nám ho jakoby předává v závěti. Když ležel na smrtelné posteli, ukázal na kříž a svým spolubratrům a dědicům řekl: „Tohle je milovaný Syn. Aby byl někdo milovaným Synem, musí se mu připodobnit. Následujte Ježíše.“

Tak mluví veliký mistr, veliký ctitel Otce, který je v nebi, a veliký následovník Božího Syna, který se stal člověkem.

„Zářící vzor křesťanských ctností“ – tak popisuje duchovní osobnost Pallottiho Svatý otec Pius XII. Tedy nejen vzor a mistr praxe duchovního dětství a ctností, které s tím souvisí, ale dokonce i všech ostatních. Pallotti nejen ve svých rozhodnutích a snahách, ale také v praxi neopomenul žádnou ctnost a všechny se snažil uvést do života v co nejdokonalejší míře. Svědčí o tom celá dokumentace související s přípravou dekretu o heroickém stupni jeho ctností, autoritativní vyjádření papežů a zvláště dobré hodnocení, které mu dal papež Pius XII., když ho blahořečil.

Není možné věnovat se zde tomuto tématu naplno. Pokud bychom chtěli pojednat o mistrovství Pallottiho jen v jedné ctnosti, už to samo by vyžadovalo zvláštní práci. Proto se zde omezím na to, abych ukázal mistrovství Pallottiho ve ctnosti, kterou můžeme považovat za „královnu všech ctností“. Je to láska k Bohu a bližnímu.

Pallotti byl výjimečným mistrem v odhalování a odpovídání na Boží lásku. Z tohoto pohledu může být připočten k největším oslavovatelům Boží lásky v dějinách, od apoštolů Jana a Pavla, přes svatého Františka z Asisi, Františka Saleského, Vincenta de'Paul až

ke svatým naší doby. Jak pro ně, tak i pro Pallottiho je Bůh především láska. Pallotti ale zdůrazňuje, že je to láska neobvyklá, do určité míry nesrovnatelná, nekonečná. Je to láska, která stvořila tento svět, vykoupila ho a posvěcuje. Láska Boha trojjediného. Láska, která se rozděluje se svými tvory o to, co má.

Z této lásky je Pallotti tak nadšen, že okouzlený volá: „Ó, lásko, lásko nekonečná! Lásko nevýslovná!“ Trápí ho jenom jedno – že tato láska není milována nebo není dost milována a oplácena. Proto se rozhodne udělat vše pro to, aby tomu tak bylo.

Především se sám snaží co nejvroucněji odpovědět na tuto lásku. Když před ní stojí, vidí svou nevěčnost a své hříchy. „Ó, lásko,“ – vyznává – „kterou jsem neznal! Ó, lásko, které jsem neodpovídal! Ó, lásko, kterou jsem bez míry urážel, podceňoval a kterou jsem pohrdal! Ó, lásko tak mnou zapomenutá! Chtěl bych milovat Boha teď a v budoucnosti s nekonečnou dokonalostí! Toužím milovat Boha tak, jak On je toho hoden! Pane, buď zemřít, nebo tě nekonečně milovat!“ Pallotti se za tuto milost – nekonečně milovat – modlí.

To mu ale nestačí. Chce a touží po tom, aby takovou nekonečnou láskou milovali Boha všichni. Modlí se, „aby se celý vesmír stával Láskou“. Proto Ježíš přišel na svět, aby na zemi rozpálil oheň Boží lásky (srov. Reg. Společnosti č. 15; OCCC 3,175).

Zvláštním způsobem prosí své spolubratry, aby každý den směřovali celý svůj život a všechny své záležitosti k věčné lásce.

Ježíš zjevuje, že tato láska k nebeskému Otci se nejplněji vyjadřuje v následování lásky Boha Otce k člověku. Jakmile si to Pallotti uvědomil, hned píše: „Měl bych a chci působit mezi lidmi jako obraz nekonečné lásky.“ Oheň, který Ježíš přináší na zem, je oheň lásky k Otci a k lidem. V lásce k bližnímu Pallotti jakoby zviditelňuje a doslova „vnitřně vy-
lévá“ svou velikou lásku k Bohu. Tato láska se stává motivací pro jeho různorodou apoštolskou činnost. To ona ho žene milovat zvláštním způsobem ty nejchudší a potřebné. Ona se nejčastěji ztvárňuje jako milosrdenství. Sv. Vincenc Pallotti se jeví nejen jako druhý Vincenc de Paul, ale také jako předchůdce úcty, která se ve 20. století rozšířila v církvi díky sv. sestře Faustyně Kowalské. Sv. Vincenc dlouho před ní hlásal a zvláštním způsobem uctíval Boha v tajemství jeho milosrdenství. Ve své knížce „Bůh, nekonečná láska“ častěji popisuje Boha jako nekonečné milosrdenství než jako nekonečnou lásku. V této malé knížce můžeme najít stovky formulací, jejichž prostřednictvím se nám Pallotti snaží přiblížit tajemství nekonečného Božího milosrdenství. Knížku proniká veliká důvěra a touha, aby milosrdenství zvítězilo v jeho životě a v životě všech lidí.

Z prožitku tajemství nekonečné Boží lásky a nekonečného Božího milosrdenství se rodí myšlenka na vznik díla, které by Božímu milosrdenství dalo co nejplnější svědectví. Vznik Unie katolického apoštolátu je důkazem velké touhy, aby všichni poznali Boží milosrdenství. Je to v podstatě velké pozvání pro všechny lidi, aby podle Božího příkladu naplňovali všechna možná díla lásky a skutků milosrdenství, tělesných i duchovních. Takový je jeden z hlavních cílů Unie katolického apoštolátu.

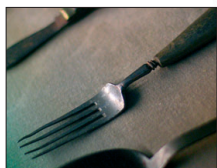
Už v roce 1816 se Pallotti setkal s různou lidskou bídou a vyjádřil před Bohem své velké přání jí čelit. Tato touha se beze zbytku vepsala nejen do jeho života, ale také do plánu Unie katolického apoštolátu pro její tehdejší a budoucí působení. Ty, kteří uskutečňují díla milosrdenství, nazve Pallotti blahoslavenými, i kdyby jejich život byl velice hříšný. Protože – ve shodě s evangeliem – oni dojdou milosrdenství.

Proto podle Pallottiho „lásky je znamením odlišujícím ty, kteří opravdu následují Spasitele. Ona je také základním kamenem a prvkem tvořícím Unii katolického apoštolátu a charakteristickou vlastností jejích členů. Jejich heslem jsou slova svatého Pavla: Caritas Christi, urget nos! (2 Kor 5,14).“ Následování Ježíše je především následováním jeho lásky. Mistrem této lásky se stal sv. Vincenc.

„**M**istr svatosti“ – tak nazval Pallottiho Svatý otec Pius XII. Ne každého svatého tak nazýváme, i když, v jistém smyslu, každý svatý je mistrem svatosti a svatořečení je jakoby jeho průkazem. Přesto někteří svatí jsou zvláštními učiteli svatosti. K nim nepochybně patří sv. Vincenc Pallotti.

Co je toho důkazem? Učení Pallottiho o potřebě snažit se o dosažení co největší svatosti. Svatost je pro Pallottiho následování svatosti Boha. Když myslel na svou vlastní svatost, říkal: „Svatý Tomáš Akvinský říká, že svatost duchovních se musí velice podobat svatosti Boha. Modlím se, ať mi Bůh dá takovou svatost.“

Modlitbu o velikou svatost doprovází veliké úsilí tuto svatost získat. To nacházíme především v rozhodnutích a snahách projevujících se například ve slovech Pallottiho: „Staň se svatým, zítra můžeš zemřít!“, v neustávajícím kontrolování sebe sama ve snaze dosáhnout svatosti skrze časté zpytování svědomí, ve snaze žít tak, jako by v každém okamžiku měla přijít smrt, v nedovolování si pochybností, že lze svatost získat, ve snaze a úsilí o to, aby ho na cestě ke svatosti nepředběhli ti, pro které je

*Osobní věci
a lůžko otce Pallottiho*

průvodcem, a v neustálém obnovování vědomí, že Bůh chce dát člověku svatost všech svých vyvolených, a dokonce i ještě větší.

S ohledem na to mohl Svatý otec Jan XXIII. o Pallottim říct: „Opravdu moudrý muž mimořádné svatosti.“ Pallotti věděl, že vše, co člověk dělá pro Boha, má smysl natolik, nakolik je člověk svatý. Proto také jeho snaha stát se svatým má příchut' nejvyššího radikalismu. Do tohoto radikalismu je vepsaná Pallottimu vlastní logika nekonečnosti, která se řídí pravidlem: Pokud udělat něco pro Boha, tak nekonečně hodně. Pokud svatost – tak ta nejvyšší.

Úsilí dosáhnout nejvyšší svatosti, svatosti samotného Boha, se stalo pro Pallottiho vášní, touhou a neustálou snahou, radostí a utrpením. Protože jenom taková svatost je důstojnou odpovědí na svatost Boha. Jenom pomocí takové svatosti je možné odevzdat Bohu chválu, kterou si zaslouží. Není přece možné nekonečně velebit Boha a zároveň se nesnažit získat nekonečnou svatost.

Tato snaha se u Pallottiho zviditelnila v podobě zvlášť intenzivního mystického života. Už v roce 1826 je zřetelně vidět Pallottiho běh k vrcholům mystického života. Ve druhé polovině 30. let Pallotti zakouší tmavou noc smyslů a v roce 1832 činí duchovní zasnoubení s Matkou Boží. Tehdy o sobě řekne: „Nejsem už sebou, nic už ze mě nezbylo.

Ty jsi ve mně.“ Na této cestě mívá častěji extáze a mystická nadšení.

Osobní zkušenosti na cestě ke svatosti doprovázejí potom rady, které svatý Vincenc dává těm, se kterými pojednává o duchovním životě. Ve svých radách týkajících se svatosti zdůrazňuje především touhu po svatosti. Říká, že tato touha je pro nás stejnou povinností jako svatost. Kdo po svatosti netouží, ten ji nezíská. Člověk totiž může vyjádřit ve svých touhách to, co nemůže uskutečnit. Ve svých touhách může být nekonečný.

Proto polovičitost v touhách a snahách je nesprávná a dokonce i zhoubná. Jde o totéž, co o sobě říká sv. Augustin: „Chtěl jsem, a nechtěl jsem.“ (Vyznání, VIII). „Dobré, ale neuskutečněné myšlenky,“ – říká svatý – „nazývá jeden Boží sluha dřevem k topení v pekle.“ „Svatá Terezie píše, že peklo je plné těch, kteří říkali *chtěl bych*, když bylo třeba říct *chci!*“ Největším důvodem, proč se snažit o svatost, je pro Pallottiho povolání člověka, aby byl obrazem Boha. „Všichni lidé jako živé obrazy Boha, který je ze své podstaty svatý, by měli být svatí a dokonalí jako jejich nebeský Otec.“ (OCCC 111,3). Navíc každý, s ohledem na svou vlastní cestu povolání, má další důvody získávat svatost. V Unii katolického apoštolátu, s ohledem na cíl, který spojuje její členy, je tato povinnost prvořadá.

Pramení především z povinnosti vděčnosti za povolání. „Kdyby se někdo úmyslně,“ – říká Pallotti – „nesnažil jít ke svatosti, zanedbal by tak nejsvětější povinnost a projevil by v nejvyšší míře svou nevďečnost vůči Bohu, který ho povolal do Unie katolického apoštolátu.“ (OCCC 11,3)

Kněží, kteří žijí v Unii katolického apoštolátu, mají ještě další důvod jít ke svatosti. Vyplývá to z jejich povinnosti formace diecézních a řeholních duchovních – „formace svatých apoštolů“. „Není možné starat se o jiný dům,“ – píše Pallotti Společnosti katolického apoštolátu – „pokud se nestaráme o svůj vlastní.“

Vedle uvědomování si nejdůležitějších motivů, proč získat svatost, připočítává Pallotti k prostředkům, které tomu velice pomáhají, rozjímání, pamatování na smrt, nebe a peklo, pokání, vědomí Boží přítomnosti, projevy důvěry, práci na ctnostech, snahu jít k tomu, co je dokonalejší, a následování svatosti Ježíše, Marie a Josefa – a dokonce i samotného nebeského Otce.

Pallotti ve svých osobních snahách a radách poznamenává se vši pečlivostí vše, co je nepopíratelnou zárukou, že člověk, který se drží těchto rad, rychle a účinně získá velikou svatost. Tedy Vincenc Pallotti jako mistr ve vedení ostatních k vrcholům svatosti.

5. Mistr boje s hříchem

Svatý Vincenc Pallotti není jen mistrem pozitivních snah a cílů, které si člověk může stanovit. On doprovází také na cestě snah a činů, které jsou součástí boje. Zjevuje se nám jako nadprůměrný mistr odvrácení sebe samého i ostatních od toho, co je zlé, co překáží nebo může znemožnit dosáhnout cíle. Se snahou získat co největší svatost spojuje rozhodný a důsledný boj se zlem a hříchem v každé jeho podobě.

Už během svého mládí projevuje v této oblasti velkou zralost. Rozhodne se nespáchat ani ten nejmenší hřích. Spíše chce nekonečně trpět, než by měl spáchat i jakýkoliv lehký hřích. Koná podrobné zpytování svědomí. Hodně si vyčítá. „Z mé viny,“ – píše dne 18. září 1842 – „se rozšířilo království satana.“ „Kolika hříchům nebylo z mé viny zabráněno, a naopak – kolik se jich rozmnožilo!“ „Bojujme neustále, až do krve, proti tomu velikému zlu, kterým je hřích.“

Pallotti bojuje s hříchem v sobě, ale také v ostatních. Učí, jak vítězit nad zlem. Zjevuje anti lidskou a anti božskou povahu zla pro každého a snaží se také zlo pro sebe zohyzdit. Ukazuje na zdroj veškerého zla, kterým je satan. Boj s hříchem a zlem je podle Pallottiho především boj se satanem. To on, satan, má totiž největší zájem zničit v člověku

dobro. Pallotti zdůrazňuje, že čím více je dobro v člověku božské, tím více proti němu ďábel bojuje. „Církev musí být připravena k boji,“ píše kardinálům. Odvolává se přitom na knihu Joba, ve které je duchovní život ukázán jako boj a svět jako místo mnoha pokušení.

Proto by se také všichni měli učit odolávat pokušením, a nejvíce členové Unie katolického apoštolátu. Oni by si měli opravdu osvojit toto umění, jak vítězit nad všemi pokušeními. V tomto by měli být mistři. Lze říct, že po vzoru mistra, kterým je sám Pallotti. Právě proto by se měli učit milovat protivenství. Je to možné ale jen tehdy, pokud budou uskutečňovat ctnosti, které uschopňují k tomu, aby člověk mohl odporovat silám zla.

K prostředkům, které Pallotti zvlášť doporučuje k boji proti zlu, patří: dobré zpytování svědomí, častá zpověď, zpověď generální, exorcismus, dobré duchovní vedení. Boj proti zlu by neměl člověk vést sám. Organizovanému boji proti dobru, který vede satan, by se mělo stavět organizované úsilí v boji se zlem. Ve svém životě to Pallotti uskutečnil, když založil „Svaz boje se satanem“ a také když jedním z hesel Unie katolického apoštolátu učinil slova: „Pro zničení hříchů!“

Mistr boje o dobro člověka je tak mistrem boje proti zlu, a zvlášť proti tomu zlu, které je největší – hříchu.

Podle Pallottiho by člověk měl Boha především znát. To je první povinnost člověka. Neznalost Boha je podle Pallottiho první příčinou nesprávného vztahu k Bohu a toho, že Boha dost nemilujeme. Pro Pallottiho „znát Boha“ znamená totéž co „milovat Boha“. Bůh se dává poznat především jako Bůh lásky a toto poznání je ve všech směrech praktické a vede člověka k milování Boha.

Tato láska se zviditelňuje a vyjadřuje především ve velebení Boha, vzdávání co největší chvály Bohu, díkůvzdání Bohu za život a dobro – to, které jsme už obdrželi, a také to, za které se ještě modlíme, děkování za protivenství, které přichází do našeho života, a to vše skrze důvěru v Boží milosrdenství.

V těchto všech způsobech projevování lásky k Bohu se Pallotti stává opravdovým mistrem. U Pallottiho je možné pozorovat jistou nápaditost ve věci uskutečňování a rozvíjení všech forem projevování lásky k Bohu. Je to například vidět v případech díkůvzdání. Pallotti děkuje nejen za to, co ještě neobdržel, ale také za to, co by mohl obdržet a co se zdá nepravděpodobné. Děkuje, jako by byl v situaci, kdy mu Bůh udělil více darů, než ty, které

už dal všem tvorům, a dokonce jako by byl – jako Panna Maria – počatý bez poskvrny prvotního hříchu (Exercicie 1826).

Mistrovský vztah Pallottiho k Bohu se projevuje zvláštním způsobem v jeho důvěře k Bohu. Pallotti žije velikou důvěrou k Bohu. „Mám velikou důvěru,“ – píše ve svých „Rozhodnutích a snahách“ – „že Bůh, kvůli své nekonečné dobrotě a kvůli soucitu pro mou bídu, mě nikdy neopustí.“

Pallotti důvěřuje tomu, že Boží milosrdenství zničí celou jeho bídu, nasytí hlad jeho touhy a promění ho v Ježíše. Doufá také, že pro Boží slávu bude schopen největších činů. „Pokud jde o to,“ – píše – „cítím takovou důvěru, že se mi zdá, jako bych už tyto milosti obdržel. A spíše bych chtěl podstoupit kruté mučení, než přijít o tuto důvěru, která je pro mě jistotou.“ „S Boží milostí můžu posvětit celý svět.“

Této důvěře učí ostatní. „S láskou k Bohu,“ – píše – „by se vždy měla spojovat důvěra k němu, že udělí potřebné milosti k plodné spolupráci na díle lásky, k horlivosti a k naději na získání odměny v království Lásky.“ (OCC 1, 114-115)

„Vše je možné,“ – píše v jednom ze svých dopisů – „pokud se důvěřuje Bohu.“ (Lett. 1099) „Bůh se postará o vše, pokud vše vykonáme s hlubokým přesvědčením, že nedokážeme udělat nic.“ (Lett. 335)

Aby povzbudil k takové důvěře, dává následující radu: „Nikdy si nemysli, že nedokážeš vykonat to, co v církvi dokázali udělat velcí svatí, protože s pomocí Boží milosti můžeš udělat ještě větší věci, navíc toho můžeš vykonat víc než oni všichni dohromady.“ (Lett. 112)

Vztah člověka k Bohu by se, podle Pallottiho, měl také projevovat skrze následování Boha. Následování Ježíše Krista je cestou vedoucí k následování celé Nejsvětější Trojice a jejích vlastností. Zvláště těch vlastností, jako jsou moudrost, síla, spravedlnost, milosrdenství a čistota. Je to v podstatě následování Boha Otce v Duchu Svatém skrze Syna podle nařízení Pána Ježíše: „Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48).

To je ale možné jen tehdy, když se otevíráme Duchu Svatému. Jan Pavel II. řekl o Pallottim, že je příkladem člověka, který se otevírá Duchu Svatému, a Jan XXIII. vidí v Pallottim – jak sám řekl – „člověka neobvyklé síly Ducha“.

7. Mistr modlitby

Pallotti je také mistrem osobní modlitby. Nacházíme u něj různé formy modlitby, které uskutečňuje všude a v každém čase dne, a dokonce i v noci. Páter Melia o něm svědčí: „Byl nenasytný v modlení se.“

„Vůbec bych se nedivil,“ – říká páter Pavel de Geslin – „kdyby jeho poslední slova byla výzvou k modlitbě.“

Pro Pallottiho je modlitba nejdůležitější činností pro člověka. Dábel – podle sv. Vincence – nejvíce bojuje s modlitbou. Pallotti říká ještě více: „Každý boj, který vedeme s ďáblem, je ve své podstatě bojem o modlitbu.“

Modlitba je nejdůležitějším úkolem Unie katolického apoštolátu. O životě členů Unie Pallotti říká, že bude „životem modlitby“ (OCCC 2,63), že bude následováním Ježíše v modlitbě, aby tímto způsobem pokračoval jeho nejsvětější život.“ Modlitba – podle Pallottiho – je „neselhávající prostředek zdárného vývoje všech záležitostí Unie katolického apoštolátu“ (ZAKpl 293).

Modlitba je také – podle Pallottiho – tím nejuni-verzálnějším prostředkem apoštolátu. Je přístupná pro všechny a díky její pomoci je možné se dostat

všude. Proto by všichni měli o modlitbu pečovat a dávat ji na první místo ve svém životě. Aby zdůraznil tento význam modlitby, Pallotti tvoří v rámci Unie katolického apoštolátu zvláštní skupinu členů, jejichž úkolem je modlitba za úspěšnou realizaci cílů a úkolů Unie.

Členové Unie katolického apoštolátu by měli k modlitbě povzbuzovat a šířit modlitbu všemi možnými způsoby. Je to zvláštní úkol všech lidí zodpovědných za Unii katolického apoštolátu. K modlitbě by se měli lidé vést a měli by se na ni připravovat. Týká se to každého druhu modlitby a zvláštním způsobem modlitby liturgické. Ohledně toho dává Pallotti mnoho připomínek týkajících se přípravy, účasti v modlitbě a díkůvzdání po modlitbě.

Bíret a breviář otce Pallottiho

8. Mistr exercicií

Pallotti pokládá za velmi důležité exercicie podle vzoru sv. Ignáce z Loyoly. Přesto je však jeho způsob exercicií, o kterém svědčí jeho duchovní zápisky, natolik originální, že můžeme mluvit o jeho vlastním způsobu.

V čem tento vlastní způsob Pallottiho spočívá? Především jde o vnitřní postoj, podle kterého není důležitá konkrétní forma exercicií, ale to, aby vše probíhalo podle Boží vůle. Není důležité, aby se exercicie líbily tomu, kdo je prožívá, důležité je, aby se líbily Bohu. „Chci tyto exercicie,“ – vyznává – „prožít tak, jak to chce Bůh. Jako by je prožíval náš Pán, Ježíš Kristus. Musím to takto prožít.“ A v tom je opravdu důsledný.

Následování Krista vyžaduje, abychom ho následovali také v konání exercicií. Z tohoto hlediska může být odklon od formy sv. Ignáce z Loyoly žádoucí, pokud by si to přál Bůh.

Jediným cílem exercicií by měla být Boží sláva a vlastní posvěcení. Forma konání exercicií je druhořadá. Důležité je jen to, jestli tato forma opravdu vede k cíli. Při takových exerciciích je třeba se svěřit Bohu a jemu dát svobodu jednání.

A k takovým exerciciím je třeba se také připravit. Nejdůležitější přípravou je osobní modlitba za jejich dobré prožití a prosba, aby se za to modlili také ostatní. Velice důležitý je také postoj, se kterým člověk přistupuje k exerciciím, a zvláště vědomí, že tyto exercicie jsou nutné, že je potřebuji víc než kdokoli.

Velmi důležitý je podle Pallottiho také způsob konání exercicií. Především konání exercicií podle určitého plánu. Zvláštní význam má začátek exercicií. Každý bod programu by se měl důsledně realizovat, měla by se uskutečnit všechna duchovní cvičení, čas by měl být plně využit. A především by mělo být zachováno mlčení. Pallotti si nedokáže představit exercicie bez mlčení. Pro něj se mlčení nevztahuje jen na exercicie.

Handwritten text in Italian, likely a prayer or devotion. The text is written in a cursive script on a light-colored background. It reads: "Cristo: sempre sia lodato. Suo Umile, e Obbediente Servo. Vincenzo Pallotti".

Rukopis svěťce

Pracovna v Římě

Soustředění a mlčení je zvláštní kapitola, ve které se Pallotti jeví jako opravdový mistr. Sám sobě v této oblasti nařizuje zvlášť přísnou kázeň. Není to ale jenom obyčejná askeze. Je to opravdová láska k mlčení. Pallotti si uvědomuje, jaké jsou důsledky nesoustředěnosti a nezachovávání mlčení. „Kdo nemiluje mlčení,“ – říká – „ten v podstatě nechce navázat intimní vztah s Bohem.“ (OCC 3,44) „Dům,“ – píše Pallotti – „ve kterém se nezachovává mlčení, si nezaslouží název svatého zátíší a ten, kdo ničí mlčení, si zaslouží jméno ničitele Unie katolického apoštolátu.“

Sv. Vincenc Pallotti přistupuje k mlčení jako k Božímu daru. „Osamělost je zrcadlem duše,“ říká (OCC 2,25). Zachovávání mlčení je podmínkou zvláštního Božího požehnání. „Mlčení, které se dodržuje pro rozvíjení nejtěsnějšího vztahu s Bohem, je Božím darem.“ „Mlčení nás uschopňuje ke svaté modlitbě a modlitba nás vede k úzkému sjednocení s Bohem.“ (OCC 3,44). Mlčení umožňuje přesvědčivě mluvit o Bohu a ve jménu Boha (srov. OCC 2,25). Je také projevem následování Ježíše, jehož život se vyznačoval mlčením od početí až po

kříž, a dokonce takovým zůstává i ve slávě (upozorňuje se zvláště na mlčící přítomnost Pána Ježíše ve svatostánku).

„Vtělené Slovo,“ – říká Pallotti – „které je nekonečnou moudrostí, se ve snaze naučit nás všechny, jak zachovávat mlčení, ráčilo narodit pro nás v hlubokém tichu, uprostřed tmavé noci, v tichu chléva.“ Pallotti povzbuzuje všechny, a zvláštním způsobem duchovenstvo, aby si zamilovali mlčení. Ústy Matky Boží povzbuzuje: „Milujte mlčení a soustředěnost, v duchu víry se vydávejte na poušť, kde můj Syn byl čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nebo do Večeřadla v Jeruzalémě, ve kterém jsem společně s apoštoly očekávala seslání Ducha Svatého. Dělejte to proto, abyste se vnitřně motivovali k tomu, co vás může připravit k přijetí plnosti darů Ducha Svatého.“ (Měsíc máj pro duchovenstvo).

„Aby v srdcích členů Společnosti katolického apoštolátu zakořenila láska a neustálé dodržování mlčení, měly by se domy Společnosti nazývat „zátiším“. Měli bychom „pečovat o opravdového ducha a neustálé mlčení v praxi.“ (OOC 2,25).

Podle sv. Vincence by se rozhovory měly omezit jen na ty opravdu nutné. „Kromě nutné potřeby, související s povinnostmi, měli bychom zachovávat mlčení.“ Kdo musí mluvit, měl by mluvit ztišeným hlasem. Rozhovor by se měl týkat nezbytných záležitostí souvi-

sejících s Boží slávou a spásou duší. Přitom jsou taková místa a čas, kdy by se nemělo mluvit vůbec. Úplné mlčení zavazuje v kapli a v kostele („Vezmi si to k srdci jako stálé pravidlo, že nebudeš nikdy mluvit v kostele, pokud to nebude opravdu nutné,“ zdůrazňuje Pallotti.) a od večerní modlitby do ranní všude (v tu dobu se nemá mluvit ani s představenými).

O schopnost mlčení je třeba se modlit a na mlčení pracovat. „Všechny modlitby Společnosti a Unie katolického apoštolátu je třeba se modlit také s úmyslem vyprosit pro všechny členy dar lásky k mlčení a jeho zachovávání.“ (Reg. Společnosti 46) Je třeba vědomě vytvářet prostředí ticha a podporovat vše, co mlčení napomáhá. „Je třeba vyhýbat se hlasitému otevírání a zavírání dveří,“ poznamenává dokonce Pallotti.

Nejen tedy v oblasti činného apoštolátu, ale také v oblasti, která je – jak by se mohlo zdát – specialitou kontemplativních řeholí, nám toho může Pallotti říct tolik, že ho bez nadsázky můžeme považovat za mistra i v této oblasti. On, který chtěl ve svém osobním životě a v Unii katolického apoštolátu realizovat ducha všech řádů, stejně vážně přistoupil i k tomu aspektu duchovního života, kterým je mlčení. V praktikování mlčení předběhl mnoho řeholníků a poustevníků, protože dokázal stvořit pro sebe a pro ostatní to, co dnes Carlo Caretto nazývá „pouští

uprostřed města“. Tímto způsobem zároveň ukázal, že i laici se mohou snažit dosáhnout tohoto ideálu.

Na tomto příkladu je také vidět, jakým mistrem je Pallotti v šíření hodnot, které se často zdají být vyhrazené jen pro úzký okruh lidí.

10. Mistr využití času

Pallotti je člověk zvláště vnímající hodnotu času. Čas je pro Pallottiho darem vzácným, krátkým, který není možné získat zpět. Proto se Pallotti rozhodl využívat každou chvíli, i tu nejkratší. „Budu se snažit využívat všechny příležitosti, i ty nejmenší, abych dělal dobro,“ říká Pallotti.

Aby se motivoval k co nejlepšímu využití času, rozhodne se Pallotti využít čas tak, jak to dělá, nebo jak by to dělal člověk ocitající se v krajních situacích – v první etapě po obrácení, v okamžiku smrti nebo v situaci zemřelého, který by se mohl vrátit k životu.

„Žít každým okamžikem jako by to byla první chvíle po obrácení nebo poslední na zemi,“ rozhoduje se Pallotti. „S Boží milostí chci využít čas tak, jak by ho využil mrtvý, pokud by se mohl vrátit k životu.“ Proto také vítá Pallotti každý nový den s radostí jako novou šancí žít pro Boha.

U sv. Vincence Pallottiho lze mluvit o jakési teologii času. Podle této teologie je každý čas dobrý, protože je to čas, kdy můžeme žít pro Boží slávu. Pallotti se tady dokonce odvolává na sv. Matyldu, která říká, že ti, kteří žijí na zemi, jsou šťastnější než ti, kteří zemřeli, protože když žijí na zemi, mohou

ještě udělat hodně dobra. Hodnota času spočívá v tom, že je nám dán jenom jednou. Máme jeden život. Každá jednotlivá chvíle je neopakovatelná. „Ráno nevíme, zda se dožijeme večera, a večer, zda se dožijeme rána. Proto bychom měli všichni,“ – říká Pallotti – „využívat každou chvíli, i tu nejkratší.“

Nevyužitý čas je nenahraditelnou ztrátou. Nevyužitá milost se nevrátí. Měli bychom se obávat těch okamžiků, kdy nereagujeme na Boží milost, nestáváme se lepšími, neděláme pokání, nenásledujeme Krista. Ti, kteří neodpověděli na první pozvání, nebudou pozváni podruhé. Pallotti opakuje známé tvrzení: *Timeo Deum praetereuntem* (Bojím se, aby Bůh neprošel).

Při využití času velice pomáhá pravidlo: „Dělat hodně, mluvit málo. Nekonečit jen u svatých tužeb, ale uskutečňovat je.“ (OCCC 11,4). Postoj lhostejnosti nebo neúplná realizace nejsou dobrým využitím času, protože – jak říká Pallotti – „získávání dokonalosti nespočívá tolik v ideálech a zbožných myšlenkách, jako v neustálé praxi svatého života podle vzoru Ježíše Krista.“ (OCCC 11,4)

Samozřejmě, že taková činnost není jediným způsobem využití času. Existuje také „svaté nicnedělání“, které je vidět během modlitby, kdy se člověk nevěnuje žádné vnější činnosti, a dokonce třeba ani o nic Boha neprosí a za nikoho se nemodlí, ale

Kapesní hodiny
otce Pallottiho

jen jednoduše Bohu naslouchá, otevírá se pro jeho působení, je mu k dispozici. Takové chvíle jsou nejlepším využitím času, protože díky tomu je pak činnost neobvykle plodná.

Sv. Vincenc Pallotti, s ohledem na co nejučinnější způsoby realizace apoštolských cílů, si uvědomuje to, že toto uskutečňování se odehrává v čase, který je omezený. Přítomný okamžik by měl být proto pro každého zvláštní výzvou k využití času. Každý člověk by si měl uvědomit čas, který je mu darován, a udělat vše, aby tento čas nepromarnil ani částečně.

Také v této oblasti je sv. Vincenc učedníkem svatého apoštola Pavla, který povzbuzuje a motivuje k využívání času. Pallotti je zároveň jakýmsi předchůdcem současné „teologie času“, podle které má čas pro člověka veliký význam, a proto by měl být předmětem velké pozornosti. A tak si zase můžeme říct: Pallotti je mistr ve využití času, který předběhl svou dobu.

V době, kdy Pallotti žil, nebyla Bible veřejně používána. Jako protiopatření kvůli herezi jansenistů církev v té době nedoporučovala, aby věřící sami četli Bibli. Dokonce i duchovenstvo zacházelo se svatým Písmem opatrně.

Pallotti nepodlehł této situaci. Ve čtení Bible byl systematický a důsledný. Každý den četl jednu kapitolu ze Starého a jednu z Nového Zákona. Ve svých konferencích velice často citoval svaté Písmo. Jednoduše – krmil se Slovem Božím. „Každé slovo svatých knih,“ – píše ve své knize ‘Měsíc máj pro duchovenstvo’ – „je dolem nebeských pokladů.“

Některé texty si oblíbil zvláštním způsobem. Patřila k nim slova Pána Ježíše a také slova apoštola Pavla a Jana. Jedná se hlavně o následující texty: „Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žniť!“ (srov. Mt 9,38, L 10,2), hymnus svatého Pavla o lásce (1Kor 13), heslo sv. Pavla: „Láska Kristova nás žene!“ (srov. 2Kor 5,14) nebo Janovo tvrzení „Bůh je láska.“ (1J 4,8; 4,16)

Pro svatého Vincence je Písmo svaté knihou knih. „Kdykoliv беру do rukou svaté Písmo,“ – přiznává se Pallotti – „pokaždé očišťuji svou duši a tělo, stávám

se jakoby jiným člověkem.“ Už samotnou knihu svatého Písma měl Pallotti v takové úctě, že ji uchovával ve zvláštní zdobené skříni, jakoby ve svatostánku. Lze říct, že Bible pro něj byla jakoby osmou svátostí.

Pro Pallottiho bylo svaté Písmo mimořádnou svátostí. Určitě k němu nepřistupoval z hlediska vědy, ale byl to pro něj pokrm pro duši.

To, co sám dělal, doporučoval ostatním. Radil číst evangelium nejen soukromě, ale také společně. To byla podle Pallottiho nejkratší cesta, jak svůj život přetvořit v život Ježíše Krista. Byl přesvědčen, že čtení svatého Písma má podstatný význam pro nástup člověka na cestu spásy a udržení se na ní. Velice často se ohledně toho odvolával na svaté, zvlášť sv. Hieronima, Augustina a Ignáce. Studium svatého Písma doporučoval především mladým a členům Unie katolického apoštolátu. V domech Unie by se mělo svaté Písmo číst v celku, kapitola za kapitolou.“ (OOC 2,73). „Všichni,“ – takové dává pravidlo svým duchovním synům a dcerám – „projevujeme velikou úctu svatému Písmu. Nosíme s sebou Nový Zákon, který líbáme se ctí jako Boží knihu pokaždé, když ji bereme do ruky a pak když ji odkládáme.“ (OOC 2,73). Ve svých doporučeních podporoval Pallotti také hlásání homilie (kázání na základě svatého Písma), a tak se stal ve své

době předchůdcem způsobu kázání, který potom tak doporučoval druhý vatikánský koncil.

Pallotti nekončí jenom tím, že doporučuje četbu svatého Písma, ale také radí číst komentáře a knihy, které mohou pomoci v četbě svatého Písma. Radí duchovní četbu, která je dobrým úvodem k četbě svatého Písma a zároveň duchovním pokrmem, zvlášť pokud jsou jejími autory svatí. Pallotti přikládá veliký význam četbě životopisů svatých. „Snažte se každý den,“ – povzbuzuje ústy Matky Boží v knize ‘Měsíc máj pro duchovenstvo’ – „číst životopis nějakého svatého. A uděláte mi radost, když budete číst nejen životopisy svatých kněží, ale také svatých laiků. Porovnávání vašeho života s jejich životem pomůže růstu vaší pokory.“ Tuto četbu vnímá Pallotti jako podmínku rychlé cesty ke svatosti.

Opravdový mistr, originální, vždy čerstvý, který nám má hodně co říct ve věci našeho vztahu ke svatému Písmu. Nemálo jeho úvah bychom mohli vzít jako předmět svého zpytování svědomí ve věci našeho vztahu ke svatému Písmu. Hodně z toho, co řekl o svatém Písmu, a zvlášť jeho způsob používání Bible, bychom mohli učinit vzorem pro náš vztah ke svatému Písmu a jeho používání.

*Obráz Panny Marie, Královny apoštolů,
namalovaný v roce 1848 na přání otce Pallottiho*

12. Mistr úcty k Panně Marii

Pallotti není jenom mistr, který nás učí vztahu k Bohu: Otci, Synu i Duchu Svatému. Je to také mistr, který nás učí správnému vztahu k Matce Boží. Sám se to naučil od svých rodičů, zvláště od matky, potom v mariánském sdružení a od svatých. Odhalil také toto tajemství skrze svaté Písmo, zvláště na příkladu samotného Ježíše.

Zbožnost Pallottiho k Matce Boží je charakteristická tím, že je plná vztahu k Nejsvětější Trojici. Tento vzájemný vztah časem Pallotti rozšiřuje a prohlubuje. Pannu Marii uctívá jako dceru nebeského Otce, matku vtěleného Slova a nevěstu Ducha Svatého. Brání pravdy o neposkvrněném početí Panny Marie. Zvláštním způsobem Pannu Marii uctívá jako Matku Boží lásky, Matku milosrdenství a Královnu apoštolů. Hodně o Matce Boží píše, příkladem je zvláště jeho kniha 'Měsíc máj pro duchovenstvo', kterou vydává ve třech verzích (v roce 1833). Nazývá Matku Boží „velikou misionářkou“ a „vodovodem“, skrze který lidstvo čerpá z „vody“ Spasitele.

Matka Boží zavedla Pallottiho na vrcholy duchovního života a učila ho vzornému následování Ježíše a veliké svatosti. Vztah Pallottiho s Matkou Boží byl

tak úzký, že v roce 1832 se vyjádřil v duchovním za-
slíbení. V souvislosti s tím slíbila Matka Boží, že Pal-
lottimu předá všechny své znalosti a chápání Ježíše,
a sv. Vincenc jí slíbil bezmeznou odevzdanost.

Tato zkušenost vnitřně pobízí sv. Vincence, aby
se podle možností snažil, aby každý člověk vstupov-
al do co nejdůvěrnějšího vztahu s Pannou Marií
a aby ji uctíval v největší možné míře. Touží dokonce
po tom, aby to činili všichni tvorové. Panně Marii
totiž velice záleží na tom, abychom všichni byli
obrazem jejího Syna (srov. OCCC 111,98). „Jako
její děti,“ – říká Pallotti – „ji prosíme za to, abychom
se ve všem podobali jejímu Synu a našemu prvo-
rozenému Bratru Ježíši Kristu.“ (OCCC 111,78-79)
„Opravdová zbožnost k Panně Marii,“ – zdůrazňuje
Pallotti – „spočívá v následování jejího Syna a učení
se od ní, jak ho následovat.“

Máme tady co do činění s pokoncilním, velice ak-
tuálním, doslova biblickým a ekumenickým učením
o Panně Marii. Maria nás přetváří podle Krista – to
je podstata jejího poslání vůči nám. V tomto spo-
lupracuje s Duchem Svatým, je jakoby jeho nástro-
jem, a dokonce – pokud bychom použili termino-
logii sv. Ludvíka Marie Grignona de Montfort – je
formou, nádobou, ve které jsou Kristovi učedníci
rychle a bezpečně tvarováni. Ona nás také, podle
vzoru svého Syna, učí dětskému vztahu k nebes-

kému Otci, modlitbě a správnému kontaktu s Du-
chem Svatým jako jeho nevěsta.

Není divu, že jako mistryni duchovního života do-
poručuje Pallotti právě Pannu Marii. Duchovní vztah
k Matce Boží a úcta k ní je podle Pallottiho podmín-
kou duchovního pokroku a svatosti člověka. Povzbu-
zuje proto k dětskému postoji vůči ní a k následování
jejích ctností. Ve svém dopise P. Silvestru doporučuje
následovat mariánskou zbožnost sv. Stanislava Kostky.
Díla Unie katolického apoštolátu světuje péči Panny
Marie. Skrze Pannu Marii chce šířit víru v protestant-
ských zemích (dopis P. Melia a P. Fa di Bruno). Skrze
Matku Boží a s ní chce Pallotti zrealizovat své velice
odvážné a v určitém smyslu až skoro šílené plány.

Zvlášť rád modlit se k Panně Marii a na její pří-
mluvu, zvlášť modlitbu růžence, a podporuje účast
ve sdruženích, která hlásají úctu k Panně Marii.

S ohledem na to papež Pius XI. nazývá Pallottiho
„jedním z největších ctitelů Matky Boží“. Svatý otec
Jan XXIII. říká, že „úcta k Matce Boží byla v životě
Pallottiho dominantní notou, vnímanou každý den
a v každé hodině.“ Zvlášť názorné svědectví o účtě
Pallottiho k Panně Marii vydal papež Jan Pavel II.:
„Tento veliký ctitel Panny Marie,“ – říká papež –
„toužil po tom, milovat ji – pokud by to bylo možné
– nekonečně, nazývat ji nejkrásnějšími tituly, milo-
vat ji láskou Otce i Syna i Ducha Svatého.“ Matku

Boží jako Královnu apoštolů zvolil Pallotti také za patronku svého díla.

Jan Pavel II., jehož heslem bylo „Totus tuus“, chtěl, aby všichni duchovní synové a dcery sv. Vincence si vepsali do srdce, že v této veliké úctě a v apoštolátu by měli následovat svého zakladatele. „Ve snaze kráčet věrně a velkodušně podle příkladu vašeho svatého zakladatele milujte Pannu Marii, velebte Pannu Marii, vyzývejte ji a následujte.“ (homilie v kostele San Salvatore in Onda dne 22. června 1986).

Sám Svatý otec nám tedy dává Pallottiho za mistra mariánské úcty, od kterého se nejen my, ale také celá církev můžeme hodně naučit. A tak jako důvěřujeme Panně Marii a odevzdáváme se do její péče, podobně se svěříme do rukou mistrů, kteří k ní vedou.

Sv. Vincenc před námi stojí jako osvědčený mistr duchovního života, který se v naší náročné době může stát pro mnohé duchovním průvodcem. Pallotti, který kdysi po celý svůj život odhodlaně využíval vedení duchovního otce a sám se pro mnohé stal spirituálem, dnes stále více připomíná, že je k službám, že neodešel do minulosti, naopak že každou chvíli je více aktuální.

V tomto kontextu musíme přiznat, že ho ještě málo využíváme, a proto z něho bude mít prospěch málo lidí. Pallotti, který duchovní vedení považoval za své zvláštní poslání a omlouval se, pokud se tomu

nemohl věnovat tak, jak by chtěl, který zdůrazňoval nutnost dobrého duchovního vedení, pokud chce někdo dosáhnout dokonalosti (srov. OCCC 2,75-81), a který také stavěl velice jasné a rozhodné podmínky pro toto vedení – stojí opět před námi, dvě stě let po své smrti, jako nabídka a možnost, jako aktuální a potenciální duchovní vůdce a mistr. A zdá se, že nám chce říct to, co říkal kdysi – mé životní heslo přijměte za své: „Chci se věnovat posvěcení duší a modlit se, aby se tomu věnovali všichni.“

Pallotti chce nejen to, abychom využili jeho program, ale také to, abychom se jako on stali duchovními vůdci pro ostatní. A to je určitě možné jen pod jednou podmínkou: že se sv. Vincenc Pallotti stane v celém rozsahu mistrem našeho duchovního života.

*Klobouk a deštník
sv. Vincence Pallottiho*

Během pontifikátu Jana XXIII. (1958–1963) se 20. ledna 1963 uskutečnilo slavnostní svatořečení Vincence Pallottiho.

Zvláštní pozornost si zaslouží to, že slavnosti svatořečení se konaly během Druhého vatikánského koncilu. Ve svých promluvách, které přednesl v rámci slavnosti svatořečení, papež Jan XXIII. dává za vzor všem věřícím osobu římského kněze, jeho ducha apoštolské horlivosti a jeho touhu sjednotit celý Boží lid v apoštolském poslání církve.

Bl. Jan XXIII. při okouřování sarkofágu sv. Vincence Pallottiho

Apoštolský dekret ze dne 20. ledna 1963 přiznávající blahoslavenému Vincenci Pallottimu úctu patřící svatým

Vincenc Pallotti se narodil v Římě 21. dubna 1795 a další den byl pokřtěn v bazilice sv. Vavřince in Damaso. Od svých rodičů, kteří byli velice zbožní, načerpal vzory všech ctností, takže už jako tříleté dítě prosil Matku Boží, ať ho učiní svatým. Když mu bylo deset let, vyprosil si, aby mu bylo dovoleno poprvé přistoupit ke svatému přijímání. Od toho dne se každý den zúčastňoval eucharistické hostiny. Jelikož nebyl intelektuálně příliš schopný, pomodlil se na radu své zbožné matky nověnu k Duchu Svatému a díky milosti, kterou obdržel, mohl studovat tak, že snadno zvládnul potřebné předměty, získal doktorát z filosofie a teologie, pracoval v akademickém úřadu na univerzitě Sapienza a vysvětloval bohoslovcům teologická témata. Tuto povinnost plnil deset let s nejvyšším obdivem a užítkem svých posluchačů.

Když pokročil v letech, s jistotou poznal, že je vyzván ke kněžství. Váhal, zda má vstoupit do nějakého řádu, nebo sloužit Bohu jako diecézní kněz. Nakonec zvolil to druhé a oblékl církevní šaty. A protože v této době nespravedlivý státní zákon bránil přijímat mladé lidi do svatých seminářů,

Vincenc zůstal doma, kde se neustále věnoval zbožným praktikám a studiu, aby se dobře připravil ke kněžství. Nezanedbal umrtvení těla, spal na zemi, postil se nebo požíval horší jídla. Tento druh odříkání a pokání za hříchy své a ostatních lidí udržoval každý den až do konce svého života.

Kněžské svěcení přijal dne 16. května 1818. Zapálen apoštolskou horlivostí se stal apoštolem Říma, pamatujíc ve svém životě na slova apoštola Pavla: „Láska Kristova nás žene!“ (srov. 2 Kor 5, 14). Aby zajistil náboženskou formaci mladých lidí, otevřel v Římě školy, ve kterých se ve večerních hodinách shromažďovala řemeslnická mládež, seznamovala se s křesťanským učením a učila se číst a psát. V římském semináři se ujal povinnosti spirituála a v kolegiích šíření víry (skotském, řeckém, anglickém a irském) přijal funkci zpovědníka, aby tímto způsobem co nejlépe sloužil těm, kteří byli povoláni ke kněžství. Od začátku svého kněžství se horlivě věnoval práci na formaci duší těch, kdo se později budou snažit, každý na svém místě, hlásat Boží, Kristův zákon. Snažil se každý den více rozpalovat jejich ducha, aby mohli všechny lidi po celé zemi podporovat ve snaze získat život věčný. S ohledem na slova apoštola Jana: „Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 J 4, 20), považoval pomoc chudým za svou velikou radost. Často, aby je

podpořil, předal jim svou postel nebo věnoval svůj plášť. Jeho láska k nemocným se projevila zvláště v situaci, kdy v roce 1837 vypukla v Římě epidemie cholery. Pallotti tehdy nešetřil své síly a podle svých možností jim poskytoval svátosti a přinášel útěchu. Přitom vůbec nedbal na své zdraví a život.

Měl ve zvyku kázat na náměstích o tom, aby se lidé snažili o věci nebeské a pohrdali pozemskými. Po kázání vcházel do nejbližšího kostela, vyzýval přítomné, aby se modlili k Bohu, a sám často do pozdních nočních hodin zpovídal ty, kteří ho o to prosili. Vždy si byl vědom toho, že nesmí zanedbat žádnou příležitost, aby pomohl těm, kteří ho o to prosili. Po mnoho let tomu věnoval všechny síly svého ducha a těla, aby se stal vším pro všechny, pro spásu všech (srov. 1 Kor 9, 22). Nakonec, veden Božím vnuknutím, se věnoval určité oblasti práce.

Ten totiž, který tak vroucně toužil, aby všichni lidé stvoření k Božímu obrazu prokazovali Bohu patřičnou úctu, chtěl zároveň u všech katolíků na zemi oživit a umocnit opravdovou, činnou víru. A ty, kteří ještě žili v prázdném pohanství, chtěl přitáhnout ke křesťanským obřadům. Aby tento svůj záměr uskutečnil, založil v roce 1835 Unii katolického apoštolátu, která má za cíl – použijeme-li slov samotného zakladatele: „růst, obranu a šíření lásky a katolické víry pod zvláštní ochranou Neposkvrněné Matky

Boží, Královny apoštolů, v úplném spojení se Svatým otcem“. Tato unie zahrnuje tři třídy členů: nejprve kněze a bratry, potom sestry, které se mají starat o domy milosrdenství, a konečně laiky – jak muže, tak ženy, a řeholníky z různých řádů, kteří se plněním zvláštních prací nebo aspoň modlitbou přičiní o realizaci cílů této Unie.

Opravdu je hodné podivu, jak mnozí chtěli na výzvu Vincence vstoupit do této Unie. Byli mezi nimi někteří kardinálové svaté římské církve, preláti římské kurie, biskupové, nejvyšší představení řeholních společností, Bohu zasvěcené panny, někteří představitelé vlády města a mnoho jiných, kteří na radu Vincence podporovali dílo spásy duší svou prací, materiální obětí nebo modlitbou.

Aby mohl Vincenc tyto plány uskutečnit, snažil se prostřednictvím svých spolupracovníků podporovat ty, kteří v Římě trpěli nouzí. Vybízeli všechny, ať se společně modlí veřejně i v soukromých domech, snažil se ničit neslušné knihy a obrazy, shromažďoval knihy, které by se hodily k obnovování zbožnosti a prospívaly k prohlubování a obraně katolické víry, a pak se snažil je posílat po celém světě. Mladé lidi, kteří vynikali šlechtným chováním, povzbuzoval v římském semináři, aby se dobře připravili a hlásali evangelium pohanským národům. Nelze se nezmínit o tom, že ke spolupráci angažo-

val také šlechtné ženy, aby pomáhaly dívkám, jejichž dobré mravy byly různým způsobem ohroženy. To mu dalo příležitost založit kongregaci sester katolického apoštolátu, ze kterých jedny povzbuzoval ke kontemplaci věcí nebeských a k životu v samotě, a druhé směřoval k práci na pomoci potřebným.

Svou péčí zahrnul také křesťany, kteří byli odloučeni od apoštolského stolce, aby se také oni co nejrychleji vrátili do jednoho ovčince Kristova. Zařídil, aby osm dní po Zjevení našeho Pána Ježíše Krista směřovaly k Bohu zvláštní modlitby, slavnostním způsobem byla sloužena liturgie východních katolíků a probíhala kázání v různých jazycích. Tyto slavnosti, kterých se zúčastňovali představitelé různých národů, kardinálové, biskupové, řeholníci z různých řádů, bohoslovci seminářů a římských

Průvod s ostatky svátce ulicemi Říma

kolegii, podivuhodným způsobem zjevovaly jednotu a všeobecnost římské církve.

Pozornost si zaslouží také to, že tento blahosladený muž začal jednou za týden shromažďovat kněze na konferencích, aby v nich takto rozvíjel zbožnost. Těchto konferencí se v hojném počtu zúčastňovalo diecézní a řeholní duchovenstvo, biskupové, preláti, faráři, doktoři teologie, poradci svatých kongregací. Během těchto setkání četli Písmo svaté, poslouchali komentáře k Písmu a řešili problémy související s morální teologií a svatou liturgií.

Hlavním autorem a iniciátorem toho všeho, co jsem už připomněl, a mnoha dalších záležitostí byl Vincenc. Sice slabý na těle a chudý, pokud jde o všechny pozemské záležitosti, ale naplno důvěřující jenom Bohu. Podle výzvy svatého apoštola

Pavla se snažil pobývat neustále v nebesích (srov. Flp 3,20). Tuto touhu po nebeských věcech v sobě obnovoval, když co nejzbožněji sloužil mši svatou. Touhu posilovaly také svaté modlitby breviáře, pobožnosti k dítěti Ježíši, k Nejsvětější Krví Páně a k Panně Marii, kterou – jako Královnu apoštolů – zvolil za zvláštní patronku a ochránkyni pro svou Unii katolického apoštolátu.

Nelze se nezmínit o tom, že Bůh mu dal schopnost činit věci neobvyklé. Uzdravoval nemocné a zoufalé, přiváděl hříšníky zpět na správnou cestu, ve jménu Božím osvobozoval posedlé zlými duchy, předvídal a tušil to, co se stane v budoucnu, byl a jednal na několika místech najednou.

Jak velikou prozíravostí a kněžskou silou se musel vyznačovat, když v polovině 19. století byly v Římě neustále podněcovány veřejné nepokoje a mnoho kněží bylo mučeno a dokonce i zabito a když číhali také na život Vincence.

Právě tehdy, kdy svůj život obětavě věnoval, aby se přičinil o uklidnění vzniklých veřejných nepokojů, aby se církev mohla těšit plné a neporušené svobodě a papež aby se mohl zachránit a být v bezpečí – právě tehdy, 13. ledna 1850 nečekaně onemocněl. Vypadalo to, že se jeho zdravotní stav trochu zlepšil. Ale ze své postele, k překvapení všech, už nevstal. Přál si, aby byl posílen viatikem a pomazán

svatými oleji, a povzbuzoval své duchovní syny. Zemřel v den, který předpověděl – 22. ledna 1850.

Hned po smrti, kdy se ještě více začala šířit mezi lidmi sláva jeho svatosti, byl zahájen proces blahorečení. 13. ledna 1887 papež Leon XIII. vlastnoručně podepsal dekret o zahájení procesu blahorečení. Pius XI. dne 24. ledna 1932 potvrdil, že ctnosti dosáhly u Pallottiho stupně hrdinství.

Potom bylo pečlivě zvažováno, zda zvlášť dva případy mezi neobvyklými uzdraveními, o kterých se říkalo, že byly Bohem uděleny díky přímlově Vincence, lze uznat za zázraky. Po potvrzení toho, že je to možné, náš bezprostřední předchůdce Pius XII. uznal, že lze bezpečně přistoupit k blahorečení Vincence, a rozhodl, že slavnosti s tím spojené se mají uskutečnit v souladu s přijatým zvykem v bazilice sv. Petra v den stého výročí úmrtí Vincence Pallottiho.

Když se po modlitbách k blahoslavenému Vincenci a na jeho přímlovu udály konkrétní zázraky, byly zahájeny snahy směřující k jeho svatořečení. Dne 6. dubna 1962 jsme slavnostně stvrdili, že bylo uznáno náhlé a dokonalé uzdravení Angela Balzaraniega od zhoubného vředu, spojeného s těžkou infekcí, a uzdravení Wojciecha Turowskiego, generálního představeného Společnosti katolického apoštolátu, z těžké pooperační infekce spojené se silnou nedostatečností srdce.

Dne 7. července jsme konstatovali, že lze bezpečně přistoupit ke svatořečení tohoto blahoslaveného muže, a určili jsme datum jeho svatořečení na den 20. ledna 1963.

Tento den jsme přibyli do úžasně vyzdobené baziliky svatého Petra naplněné davy věřících a slavnostně jsme prohlásili následující:

Ke cti svaté a nerozdílné Trojice, pro vyvýšení katolické víry a růst křesťanského náboženství, k důstojnosti našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla a naší, po předchozím podrobném zkoumání záležitostí, po časté modlitbě k Bohu o pomoc, podle rady našich ctihodných bratří kardinálů svaté církve římské, patriarchů, arcibiskupů a biskupů, rozhodujeme a prohlašujeme, že blahoslavený Vincenc Pallotti je svatým a wpisujeme jej do katalogu svatých, a zároveň rozhodujeme, že každý rok v den jeho narození pro nebe, čili 22. ledna, se má zbožně slavit mezi svatými vyznavači jeho památka. Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Dáno v Římě u svatého Petra dne 20. ledna léta Páně 1963, v pátém roku našeho pontifikátu.

Já, Jan, biskup katolické církve

(Acta SAC V, 353-363. Wybór Pism, t. I, 24-30. PL)

Velikou touhou sv. Vincence Pallottiho bylo uskutečnění myšlenky Unie katolického apoštolátu. Unie měla sdružovat všechny, laiky i duchovní, ve společném hlásání evangelia, v duchu první horlivosti vyrůstající z lásky k Bohu a bližnímu – duchu, který spojoval Pannu Marii a apoštoly ve Večeřadle. Tato spiritualita důvěrného očekávání a přijetí moci lásky a světla Ducha Svatého, které oživují víru a probouzejí apoštolskou horlivost, je znázorněna na obraze Večeřadla.

Společnost katolického apoštolátu – otcové a bratři pallotini

Pallotini je zkrácený název Společnosti katolického apoštolátu, kterou založil sv. Vincenc Pallotti v roce 1835 v Římě.

Společnost katolického apoštolátu vznikla jako součást Unie katolického apoštolátu. Heslem Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla: „Láska Kristova nás žene.“ V tomto smyslu prvním a nejdůležitějším cílem jak Unie, tak i Společnosti katolického apoštolátu je chránit tuto lásku

a oživovat ji u všech věřících, aby je sjednotila a stávala se pro ně nejživější a nejhlubší motivací k apoštolátu. Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

V současné době je na světě přes 2 300 pallotinů, kteří pracují v 41 zemích světa. Působí ve farnostech a na poutních místech, provozují své školy, nemocnice, hospice. Věnují se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům. Pracují v armádě a ve věznicích. Hlásají evangelium na misiích, vydávají knihy a časopisy.

Pallotini ve světě

Itálie, Německo, Belgie, Francie, Anglie, Skotsko, Irsko, Polsko, Slovensko, Česko, Rakousko, Švýcarsko, Španělsko, Portugalsko, Chorvatsko, Ukrajina, Bělorusko, Rusko, Indie, Korea, Papua Nová Guinea, Austrálie, Mosambik, Jihoafrická republika, Tanzanie, Keňa, Kongo, Rwanda, Kamerun, Pobřeží slonoviny, Brazílie, Uruguay, Argentina, Bolívie, Kolumbie, Venezuela, Belize, Mexiko, USA, Kanada.

Více informací najdete na: www.pallotini.cz

Pallotini a úcta k Božímu milosrdenství

Apoštol Božího milosrdenství

časopis o důvěře v Boží milosrdenství

www.apostol.cz

Kniha milosrdenství

kruh vzájemné modlitby
o Boží milosrdenství

www.knihamilosrdenstvi.cz

Pěší pouť k Božímu milosrdenství

www.pout.cz

Slavkovice

poutní kostel Božího milosrdenství

www.slavkovice.cz

Dr. Roman Forycki SAC

(1936–2011), kněz řádu pallotinů, doktor filozofie, vyhledávaný spirituál, zpovědník, duchovní vůdce. Na kněze byl vysvěcen 4. června 1961 v semináři pallotinů v Oltarzewie u Varšavy. V roce 1965 získal titul magistra a v roce 1971 doktora filosofie na katolické Univerzitě v Lublinu. Řadu let přednášel filosofii a plnil funkci rektora semináře pallotinů a diecézního semináře v Elku. Přednášel na varminsko-mazurské Univerzitě, na papežské teologické fakultě ve Varšavě a ve Vilně. V roce 1988 založil v Polsku Kněžskou komunitu laiků, kteří se modlí za duchovní povolání a kněze.

**„Nejen, že můžeme s Bohem počítat,
ale je třeba skládat v něj celou svou naději
– ale celou! Ne polovinu nebo třetinu.“**

(R. Forycki SAC)

L. P. 2012